

Sygn. akt I C 139/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kolbuszowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jerzy Czownicki

Protokolant: st. sek. sąd. Bożena Gotkowska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 r. w Kolbuszowej

na rozprawie

sprawy z powództwa: S. D.

przeciwko: P. (...) W.

o: zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. (...) W. na rzecz powoda S. D. kwotę 27.500,00 zł (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lutego 2017 r. do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 400,00 zł (czteryście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 października 2014 r. do dnia 31.12.2016 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.01.2017 r. do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania

II. zasądza od pozwanego P. (...) W. na rzecz powoda S. D. kwotę 1.557,27zł (tysiąc pięćset pięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia siedem groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego P. (...) W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kolbuszowej kwotę 2.165,00 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt pięć złotych ) tytułem opłaty od pozwu, od której zwolniony był powód

IV. oddała powództwo w pozostałej części

Sędzia Sądu Rejonowego

Jerzy Czownicki

Sygn. akt I C 139/15

## UZASADNIENIE

**wyroku Sądu Rejonowego w Kolbuszowej**

**z dnia 16 lutego 2017 r.**

Pozwem wniesionym w dniu 04.09.2015 r. (data prezentaty) powód S. D. reprezentowany przez pełnomocnika – radcę prawnego J. B. – wniósł o zasądzenie od pozwanego P. (...) na jego rzecz kwoty 27.500,00 zł, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18.10.2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, zasądzenie kwoty 15.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem odszkodowania, zasądzenia kwoty 800,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.10.2014 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu

kosztów pogrzebu, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł wraz z opłatą skarbową w wysokości 17,00 zł oraz ewentualne zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według spisu kosztów.

Uzasadniając wytoczone powództwo powód wskazała, iż wskutek zdarzenia drogowego mającego miejsce w dniu (...) r. w J., woj. (...), córka powoda U. Z., będąca pasażerką pojazdu marki B. o nr rej. (...) prowadzonego przez znajdującego się w stanie nietrzeźwości A. J., doznała obrażeń ciała, które doprowadziły do jej śmierci. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kolbuszowej II Wydziału Karnego z dnia 18.11.2009 r., sygn. akt II K (...) A. J. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 oraz czynu z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Powód podał, iż Decyzją z dnia 30 września 2009 r. (...) S.A. jako korespondent zagranicznego ubezpieczyciela w związku z roszczeniem zgłoszonym w imieniu powoda przez Kancelarię (...) S.A. przyznało na rzecz powoda kwotę 25.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci córki oraz kwotę 11.567,00 zł tytułem kosztów pogrzebu. Obie przyznane kwoty zostały pomniejszone o 50% przyjmując, że poszkodowana przyczyniła się do powstałej szkody.

Zdaniem powoda uznane przez pozwanego kwoty nie kompensują w żaden sposób krzywdy związanej ze śmiercią córki. Powód opisał szczegółowo więzi rodzinne istniejące pomiędzy nim i jego zmarłą córką oraz przeżycia doznawane przez niego po jej śmierci. Powód zgłosił pozwanemu dalsze roszczenia na kwotę 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 5.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu. Decyzją z dnia 17.10.2014 r. (...) S.A. przyznało na rzecz powoda kwotę 2.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu oraz odmówił uznania roszczenia powoda z tytułu zadośćuczynienia. Przyznana kwota z tytułu zwrotu kosztów pogrzebu uwzględniała 50% przyczynienie się poszkodowanej do powstałej szkody.

Odnosząc się do zasadności roszczenia wypłaty odszkodowania powód wskazał, iż w wyniku śmierci córki jego sytuacja życiowa uległa znacznemu pogorszeniu. Po jej śmierci to powód był odpowiedzialny za wychowanie i utrzymanie jej dzieci. Dodatkowo ze względu na pozostawione przez córkę zobowiązania finansowe, powód w celu ich spłacenia był zmuszony na nowo wykonywać pracę zarobkową.

W odpowiedzi na pozew pozwany reprezentowany przez pełnomocnika - radcę prawnego E. W. – wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona powodowa nie zakwestionowała swojej legitymacji biernej. Ponadto zaznaczyła, że niesporne są same okoliczności dotyczące zdarzenia drogowego z dnia (...) r., przyczynienia się zmarłej U. Z. do zaistniałej szkody oraz wypłacenie przez (...) S.A. zadośćuczynienia w wysokości 25.000,00 zł pomniejszonego o 50% przyczynienia się zmarłej oraz jednorazowego odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej w wysokości 20.000,00 zł pomniejszone o przyjęte 50% przyczynienia.

Pozwany wskazał, iż powód dochodząc zadośćuczynienia w wysokości 27.500,00 zł dochodzi faktycznie zadośćuczynienia w wysokości 80.000,00 zł ponieważ łącznie dochodzi kwoty 40.000,00 zł przy uznanym przyczynieniu w wysokości 50% oraz jednorazowego odszkodowania w faktycznej wysokości 50.000,00 zł, ponieważ łącznie dochodzi kwoty 25.000,00 zł. W ocenie pozwanego dochodzone kwoty są niewspółmiernie wysokie w okolicznościach faktycznych sprawy, a ponadto są nieudowodnione. Także korespondent zagranicznego ubezpieczyciela uznał, że kwota 25.000,00 zł spełnia kompensacyjną funkcję, a dalsze roszczenie nie jest adekwatne do krzywdy powoda. Ponadto zaznaczył, że powód nie próbowała uprawdopodobnić, że żądana kwota ma być odpowiednią w rozumieniu przepisu art. 446 § 3 k.c. Swoje stanowisko pozwany podparł orzecznictwem sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Dodatkowo zakwestionował żądanie odsetek od daty wcześniejszej aniżeli data wyrokowania, ponieważ dopiero w dniu wyrokowania Sąd oceni zasadność żądania powódki oraz odsetek od jednorazowego odszkodowania. Nadto Pozwany zakwestionował roszczenie 800,00 zł z tytułu kosztów pogrzebu, jako roszczenie nieudowodnione. Zaznacza, że powodowi zostało wypłacone odszkodowanie z tytułu kosztów pogrzebu za fakturę nr (...) w wysokości 150,00 zł, za fakturę (...) w wysokości 600,00 zł, za fakturę (...) w wysokości 329,00 zł i za fakturę (...) w wysokości 70,00 zł, pomniejszając wypłacone kwoty o 50% przyczynienia się zmarłej do szkody.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Poza sporem pozostaje, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Kolbuszowej Wydziału II Karnego z dnia (...), sygn. akt II K (...) oskarżony A. J. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. że w dniu (...) r. w J., woj. (...) kierując samochodem marki B. nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszył podstawowe zasady w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc drogą relacji J. – C. na prostym odcinku drogi wskutek złej techniki jazdy i niedostosowania prędkości do panujących warunków drogowych stracił panowanie nad pojazdem, co spowodowało, że wjechał w przydrożne pole w wyniku czego pasażerka pojazdu U. Z. wypadła z samochodu i doznała ciężkich obrażeń ciała w postaci złamania kręgosłupa lędźwiowego i piersiowego, stłuczenia płuca, stłuczenia lewej nerki i inne, w następstwie których poniosła śmierć, stanowiącego występki z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., za co został skazany na karę 5 lat pozbawienia wolności. Przedmiotowym wyrokiem oskarżony A. J. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. że w dniu 12.12.2008r. w J. woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,76 promila alkoholu we krwi kierował pojazdem marki B. nr rej. (...) w ruchu lądowym, nie stosując się do orzeczonego wcześniej przez tut. Sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat (sygn. akt VII K (...)), stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Kolbuszowej z dnia 18.11.2009 r. (k.421 akt II K(...))/

Ubezpieczyciel przyjął co do zasady odpowiedzialność z tego tytułu za szkodę powstałą wskutek opisanego wyżej zdarzenia i uznał kwotę 25.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia należną powodowi za doznaną krzywdę i kwotę 20.000,00 zł tytułem znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej powoda, uznając jednocześnie, że poszkodowana U. Z. przyczyniła się do zaistniałego zdarzenia, wskutek którego doznała zgonu, - w 50%, co spowodowało obniżenie przyznanej kwoty o 50% i wypłatę powodowi odszkodowania w wysokości 10.000,00 zł i zadośćuczynienia w wysokości 12.500,00 zł. Dodatkowo przyznał kwotę 1.156,00 zł tytułem kosztów pogrzebu, która została obniżona o 50 % przyczynienia się zmarłej oraz w późniejszym terminie kwotę 5.000,00 zł tytułem zwrotu kosztów nagrobka pomniejszoną o 50 %.

Dalszych wypłat z w/w tytułu ubezpieczyciel odmówił.

/dowód: decyzja wypłaty odszkodowania z dnia 30.09.2009 r. oraz decyzja wypłaty odszkodowania z dnia 17.10.2014 r. zalegające w aktach szkody (...)/

Powód S. D. w chwili śmierci córki miała 72 lata. Powód doznała bardzo silnej traumy jakim był wypadek komunikacyjny córki. S. D. wraz z żoną podjął się opieki nad osieroconymi przez matkę dziećmi, aby następnie zostać rodziną zastępczą dla swoich wnuków. Dwoje z nich już się usamodzielniało, natomiast dwoje ciągle pozostaje na ich utrzymaniu. W domu w którym zamieszkuje S. D. wraz z rodziną, mieszka także jego zięć nieuczestniczący w życiu rodzinnym, mający sporadyczny kontakt z dziećmi, pijący alkohol.

Na stan psychiczny powoda ma wpływ przeżyta tragedia, która mimo upływu czasu tkwi w jego świadomości. Śmierć córki była dla niego trudna do przeżycia i zrozumienia. Po śmierci U. Z. powód przez okres kilku miesięcy nie mógł spać ani jeść, w związku z czym zwrócił się do lekarza rodzinnego o środki nasenne i uspokajające. Ustanowienie rodziny zastępczej w osobie powoda i jego żony było trudnym wyzwaniem, nakładającym na nich ogrom obowiązków i odpowiedzialności, ale także było to zabiegiem zdejmującym troskę o ich los, wykluczającym konieczność umieszczenia dzieci w placówce opiekuńczo wychowawczej. Powodowi towarzyszy obniżony nastrój i poczucie straty jedyne dziecko. Śmierć córki zerwała w sposób nieodwracalny bardzo bliskie i silne związki uczuciowe jakie łączyły ojca z jedynym jego dzieckiem. Ponadto skutkowało ogromnym bólem i cierpieniem, utrzymującymi się przez kilka miesięcy zaburzeniami snu i łaknienia, depresyjnością.

/dowód: opinia psychologiczna (k. 89-91), zeznania świadka J. D. (k. 60-61), zeznania powoda S. D. (k. 120)/

Poszkodowana U. Z. w dniu zdarzenia miała (...) lat, (...)Od tej pory nie posiadała stałego zatrudnienia ani źródła dochodów, była zadłużona. Po jej śmierci opiekę nad jej dziećmi przejęli dziadkowie macierzyści. Ojciec dzieci U. Z. przebywał w chwili zdarzenia za granicą, nie utrzymywał kontaktu z dziećmi.

/dowód: zeznania świadka J. D. (k.60-61), zeznania powoda S. D. (k.120)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody, w tym dokumenty urzędowe, którym dał wiarę w całości, bowiem zostały one sporządzone i wydane przez upoważnione do tego organy i instytucje w ramach ich ustawowych kompetencji i zadań, zatem ich wiarygodność nie może budzić żadnych wątpliwości.

W sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii. W ramach kontroli merytorycznej i formalnej tej opinii, Sąd nie dopatrzył się żadnych nieprawidłowości nakazujących odebranie jej przymiotu pełnowartościowego źródła dowodowego. Biegły wskazał wszelkie przesłanki przyjętego rozumowania, przedstawił także jego tok oraz omówił jej wyniki końcowe. Wnioski płynące z opinii są klarowne i wynikają z przyjętych podstaw, a żadna ze stron nie wniosła zarzutów do tej opinii.

Sąd uwzględnił także zeznania powoda S. D. oraz świadka J. D. w zakresie więzi łączących powoda z córką oraz rodzaju, długotrwałości i intensywności cierpień jakich doznał powód po śmierci U. Z..

Sąd postanowił oddalić wniosek strony pozwanej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i biegłego z zakresu medycyny sądowej na okoliczność ustalenia, czy w chwili wypadku komunikacyjnego poszkodowana podróżująca pojazdem miała zapięte pasy bezpieczeństwa, uznając go za bezzasadny, gdyż pozwany w odpowiedzi na pozew (k.43) przyznał powyższą okoliczność określając ją jako „niesporna”.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Przedmiotowe powództwa zasługują na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 805 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W myśl art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Ubezpieczyciel nie odpowiada za własny czyn, ale z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, czyli za czyn osoby ubezpieczonej w granicach odpowiedzialności ubezpieczonego. Istotą ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest wejście ubezpieczyciela na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w sytuację prawną ubezpieczającego, w zakresie ponoszonej przez niego odpowiedzialności odszkodowawczej. Odpowiedzialność ubezpieczyciela ma charakter gwarancyjny.

Artykuł 446 § 3 k.c. stanowi, iż Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej.

Przepis art. 446 § 4 k.c. dodany ustawą z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116 poz. 731) przewiduje, że Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Dodatkowo należy mieć na względzie art. 362 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Okoliczności te oraz odpowiedzialność pozwanego jako zakładu ubezpieczeń wobec powodów są w sprawie niesporne.

Przy odszkodowaniu przesłanką jest wystąpienie szkody, czyli - najprościej rzecz ujmując - niekorzystnej zmiany statusu majątkowego osoby poszkodowanej, stanowiącej zwykle (normalne) następstwo czynu. Przy zadośćuczynieniu przesłanką jest krzywda, definiowana jako ujemne następstwa psychiczne wywołane czynem.

Zarówno doktryna prawa jak i orzecznictwo podkreśla ogromną trudność w określaniu wysokości zadośćuczynienia za krzywdę.

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że śmierć osoby najbliższej jest niezwykle dotkliwym i tragicznym wydarzeniem dla najbliższych członków rodziny zmarłego. Rodzina i wzajemne więzi rodzinne są źródłem szczęścia i wpływają na poczucie bezpieczeństwa osób bliskich poprzez wzajemne wspieranie się w różnych sytuacjach życiowych, uczucia łączące osoby bliskie, dzielenie radości i smutków, wzajemnych doświadczeń. Bez wątpienia indywidualne relacje poszczególnych członków rodziny związane są z określoną osobą i stanowią więź rodzinną, będącą dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. i art. 24 §1 k.c. Bez wątpienia w pojęciu więzi rodzinnej mieści się oczywiście więź w relacji ojciec – dziecko.

W tym miejscu należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 22 października 2010 r. sygn.. akt III CZP 76/10, stwierdzające, że więź rodzinna jest dobrem osobistym, a za jej zerwanie w skutek śmierci osoby bliskiej wywołanej deliktem, członkom rodziny należy się zadośćuczynienie pieniężne.

Sąd uznał zatem, że spowodowanie śmierci U. Z. stanowiło naruszenie dóbr osobistych powódki, poprzez zerwanie więzi rodzinnych i mieści się w dyspozycji art. 446 § 4 k.c. Niewątpliwie powód poniósł szkodę niematerialną związaną z utratą córki.

Utrata dziecka jest zawsze dla każdego rodzica ogromnie bolesna, spowodowała też zmianę dotychczasowego życia powoda. Bez wątpienia nagła i niespodziewana śmierć była dla powoda tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, powodującym głęboki ból i cierpienie, poczucie straty i pustki.

W uznaniu Sądu krzywda po śmierci najbliższej osoby winna spotkać się z należyty zadośćuczynieniem. Oczywistym jest, że ściśle, pieniężne określenie rozmiarów tej krzywdy jest niemożliwe. Zadośćuczynienie jest tylko pewnym surogatem za krzywdę, której w inny sposób nie da się naprawić. Wysokość zasądanego zadośćuczynienia z tytułu wyrządzonej krzywdy w skutek utraty osoby bliskiej z jednej strony nie może być nadmierna, a z drugiej strony nie może być rażąco zaniżona. Wysokość jest zawsze bardzo ocenna, trudno bowiem ustalić dokładnie i mierzalnie ilościowo kryteria do oceny skutków w sferze dóbr osobistych bliskich osób zmarłych, które mają zdecydowanie charakter jakościowy niż ilościowy (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14.12.2007r., sygn.. akt II Aca 1137/07).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd uznał roszczenie powoda o zadośćuczynienie (pomniejszone w pozwie o 50 %) zarówno za słuszne co do zasady, jak również co do wysokości kwoty dochodzonej pozwem, zważywszy na miarkowanie jego wysokości w odniesieniu do przyczynienia się poszkodowanej ustalonego w toku niniejszego postępowania – analogicznie - na wartość 50%, który to fakt na podstawie ustaleń dokonanych przez Sąd w sprawie karnej, odzwierciedlonych w sentencji wyroku tegoż Sądu, którymi Sąd Orzekający w niniejszej sprawie jest związany (art. 11 k.p.c.) nie może budzić wątpliwości.

Na taką wysokość jego ustalenia miały wpływ wiążące sąd cywilny ustalenia zawarte w prawomocnym wyroku karnym w sprawie II K (...) tutejszego Sądu oraz fakt, iż poszkodowana miała świadomość, iż korzysta z przewozu pojazdem kierowanym przez nietrzeźwego kierowcę.

Nadto, Sąd ustalił wysokość zadośćuczynienia kierując się doświadczeniem życiowym, sytuacją życiową powoda przed i po śmierci córki (poszkodowanej), w szczególności pogorszeniem jego sytuacji osobistej oraz cierpieniem i bólem wywołanym jej śmiercią. Wydarzenia z dnia (...) r. oraz będąca ich skutkiem śmierć U. Z. wywołały w sferze psychiki powoda nieodwracalne skutki. Wiąż istniejąca pomiędzy ojcem i córką była szczególnie silna. Za wielkością powyższej więzi świadczy szczególnie fakt, że S. D. i jego żona bez wahania wzięli na siebie obowiązki opiekunów swoich osieroconych wnucząt. Powód do końca swoich dni będzie borykał się z cierpieniem związanym ze stratą córki. W przekonaniu Sądu kwota zadośćuczynienia przyznana w niniejszej sprawie jest odpowiednia i adekwatna, biorąc pod uwagę kwoty przyznawane w analogicznych sprawach.

Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 400,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18.10.2014 r. do dnia 31.12.2016 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.01.2017 r. do dnia zapłaty. Sąd uznał za zasadne pomniejszenie dochodzonego roszczenia 800,00 zł o 50% ze względu na przyczynienie się zmarłej U. do powstałej szkody.

Żądanie pozwu w zakresie zasądzenia odszkodowania jako niewykazane i tym samym nieudowodnione (art. 6 k.c.) zostało przez Sąd oddalone w zakresie dochodzonym przez stronę powodową w całości. Strona powodowa reprezentowana przez fachowego pełnomocnika nie wykazała bowiem, iż sytuacja materialna powoda pogorszyła się po zdarzeniu w takim wymiarze, który uzasadniałby zasądzenie kwot wyższych aniżeli wypłacone przez ubezpieczyciela.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł na mocy art. 446 § 4 k.c. oraz 362 k.c. jak w pkt I wyroku, przyjmując za zasadną dochodzoną pozwem kwotę tytułem zadośćuczynienia (obniżoną przez powoda przy wytoczonym powództwie o 50% przyczynienia się poszkodowanej do jego powstania); oddalając zarazem powództwo w pozostałym zakresie na mocy art. 446 § 3 k.c. i art. 6 k.c. (pkt IV wyroku).

Termin zasądzenia odsetek ustawowych liczony jest od dnia wyrokowania.

O kosztach orzeczono w myśl zasady z art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozliczenia (pkt II wyroku), nakazując zarazem ściąganie od pozwanego kwot, z których uiszczenia powód był zwolniony - na rzecz Skarbu Państwa (pkt III).

***Sędzia Sądu Rejonowego***

***Jerzy Czownicki***

## ZARZĄDZENIE

1. (...)

(...)

(...)

(...).

(...)